

אור שלום

מרכז גורני ללימוד פנימיים הגורם והגסידות
לאורו של האדמו"ר מקומאנא י"ט אהר"ר שלום ספרין זצוק"ל

נשיב הרוח ומוריד הגשם

לאחר תפילת ערבית

לא מוגה נכתב ע"י התלמידים

כ"ה תשרי תשס"ז

הפסוק אומר "ובראשי חדשיכם תקריבו עולה..." הנה מהותו של ראש חודש הוא חידוש והתחדשות. וחידוש זה יכול להיות רק כאשר הלבנה ב"מולדה" – היינו "לכי והמעטי את עצמך", שזו בחינה של חידוש ממש.

בהיות ראשי החודשים סגולה וכוח המקדש את הזמנים כולם, ועל כך אמר הכתוב "מגיד דבריו ליעקב" היינו תורתנו הקדושה "חוקיו ומשפטיו" הוא החודש שהחגים תלויים בו – הוא ניסן, ראש וראשון לחודשי השנה "החודש הזה לכם ראשון הוא לכם לחודשי השנה".

ובידוע ש"ב ראשי החודשים הינם צינורות ושערים להמשיך את התחדשות העולם בדרך הטבע, כאשר חקק בהם הקב"ה מתחילת בריאתם. ובגילוי זה קדושתם היא קדושה עליונה שמתאימה את עצמה אל המציאות הזמנית, בעולם הזה – בירידתה בדרך ההשפעה מלמעלה למטה.

על כן אמרה התורה "בראשי חודשיכם תקריבו עולה" ברמזה לנו כי בכל ר"ח יש עליה לעולמות ותיקון הבריאה כל חודש כפי שורשו ועניינו. ואמר האדמו"ר זיע"א, היות וכל "חדש" הוא בחינת ראש וממניין השנה שמתחיל בתשרי, הרי חשוון הוא בחינת גבורה, וזהו שאנו אומרים "משיב הרוח ומוריד הגשם" בברכת גבורות שבתפלת שמונה עשרה.

והנה, חז"ל [מסכת תענית] "גדול יום הגשמים כיום שניתנה בו תורה שנאמר [האזינו] "יערף כמטר לקחי" ואין לקח אלא תורה שנאמר [משלי ד] "כי לקח טוב נתתי לכם". ואמר רבא [תענית] יותר מיום שניתנה בו תורה שנאמר "יערף כמטר לקחי" [האזינו] מי נתלה במי? הוי אומר קטן נתלה בגדול".

ואמר האדמו"ר זיע"א, שיש כאן רמז ליום שמיני עצרת שכינו אותו רז"ל "יום הגשמים", משום שביום זה מברכים בו "מוריד הגשם" – ונעשה בעולם בחינת "גשמים" – היינו שבאופן מעשי יורד מעולם העליון אותה בחינה שמהווה כלי לירידת הגשמים, וזה בכוח "התגשמות" הכלים הרוחניים במכשירי המצווה, היינו פה האדם האומר גבורות ה' יתברך.

על כן באם נביט לנאמר "משיב הרוח ומוריד הגשם" נמצא ר"ת מהו"ה, היינו התחדשות הבריאה כבימי הבראשית "כי לא המטיר הוי"ה אלקים, על-הארץ, ואדם אין, לעבד את-האדמה. ואד, יעלה מן-הארץ, והשקה, את-כל-פני האדמה".

ובאשר "אדם אין" שהוא בבחינה של "אין" ואינו עובד ומשקיע את כוחו "לעבוד את האדמה" את הגשמיות – הרי "ואד יעלה מן הארץ" – ורוחו עולה מעלה מעלה. והנה מעלתו של חודש חשוון השני שבחודשים ממניין העיתים מתשרי, שהוא מחובר אל תשרי ובא מיד אחריו, אך התברך מכוחו של תשרי.

בית המדרש "אור שלום"

הנה על חודש זה מר- חשוון – נאמר בספר יצירה [פרק ה'] המליך [הקב"ה] אות נ' - בריח וקשר לו כתר וצרפן זה בזה וצר בהם עקרב בעולם וחשוון בשנה ודקין בנפש זכר ונקבה: ורמז יש בחודש זה לגאולה העתידה – שלמדונו חז"ל כי בחודש זה יחנך המקדש השלישי בה"ב, וזה מסגולת "ריח" שיש בחודש זה, כנאמר "והריחו ביראת ה'" [ישעיה, י"א]

ונכתב בספה"ק כי מזלו עקרב, והוא בגבורה וכנגד אוזן ימין דז"א, ומקור שם הוי"ה השולט בו יוצא מהפסוק [דברים, כ"ו] " השקיפה ממעון קודשך מן-השמיים, וברך את-עמך את-ישראל, ואת האדמה, אשר נתת לנו כאשר נשבעת לאבותינו, ארץ זבת חלב ודבש. היום הזה, יהי"ה אלוהיך מצוון לעשות את-החוקים האלה ואת המשפטים; ושמרת ועשית אותם, בכל-לבבך ובכל-נפשך"

ואם נדייק בלשון הכתוב, נמצאנו למדים כי שורש שם הוי"ה השולט בחודש זה מצוי בפסוקים המדברים על ברכה והצלחה, שפע הביכורים שמביא האדם אל בית המקדש, בחינת "השקיפה" – והשקפה זו היא מלמעלה למטה באופן של "מן השמים" ללא סייגים וגבול, כי השפע היורד מלמעלה למטה הוא ללא הגבלות, אלא שההגבלה היא במוגבלים – הנבראים, ובכוח קיום התורה והמצווה נפתחים להם כלים רבים או מרובים, והכול תלוי בהם.

על כן אומר היהודי מביא הביכורים את פרשת הביכורים הכוללת בתוכה את ההודאה על קיום הבטחתו יתברך, "אשר נתת לנו כאשר נשבעת לאבותינו, ארץ זבת חלב ודבש" אך באותה נשימה אומר הוא "ה' אלוהיך מצוון לעשות את-החוקים האלה ואת המשפטים; ושמרת ועשית אותם, בכל-לבבך ובכל-נפשך".

ומכאן נוכל להבין את מאמר הנביא [ישעיה, נ"ה] "דרשו ה', בהמצאו; קראהו, בהיותו קרוב. יעזב רשע דרכו, ואיש און מחשבתיו; וישב אל-ה' וירחמהו, ואל אלהינו כי-ירבה לסלוח. כי לא מחשבותי מחשבותיכם, ולא דרכיכם דרכי נאם, ה'. כי-גבהו שמים, מארץ--כן גבהו דרכי מדרכיכם, ומחשבותי ממחשבותיכם.

ודרשו חז"ל שהעקרון הפנימי הנובע מפסוקים אלו מדברים על התשובה, ודבר ה' לנביא הממשיל את דברי הקב"ה אל הגשם והשלג, "כי כאשר ירד הגשם והשלג מן השמים, ושמה לא ישוב כי אם הרוה את הארץ, והולידה והצמיחה; ונתן זרע לזרע, ולחם לאכל" – הם השלמה לרעיון שהנחנו בתחילה.

ראש חודש הוא סגולה ואנרגיה רוחנית בראשיתית, וכל חודש בחודשו אנו אמורים לשוב אל ה' ולהגביר את מאמצנו לרוץ לקראתו בכל ענין ודבר, ולדעת כי כשם "כאשר ירד הגשם והשלג מן השמים, ושמה לא ישוב כי אם הרוה את הארץ.. כך גם אנו מעשינו לא ישובו ריקם מאתו יתברך.

דווקא בחודש זה – שמזלו "עקרב" שהוא קר וארסו ממית, כמובא בגמרא [ברכות, ל"ג –א] "אפילו נחש כרוך על עקבו לא יפסיק: אמר רב ששת לא שנו אלא נחש אבל עקרב פוסק" בהיות הנחש בחינת יצה"ר, הרי ניתן להביאו לעבודת ה' היות וגם הוא עושה את רצון בוראו, ובאמת בשורשו "נח"ש אותיות חש"ן – בחינת משי"ח, אך עקרב זה ממית, כי קרירות הלב בעבודת ה' לא

מורגשת, כעמלק ממש "אשר קרך בדרך" – ועל כן אם עומד האדם בתפלה ובעבודת ה' "אפילו נחש כרוך על עקבו" היינו אפילו ויש בידו מעשים היפך הנכון "עון עקבי יסובני" [תהילים, מ"ט] "למה אירא בימי רע, עון עקבי יסובני", והם העונות והמצות שאדם דש בעקביו ולא יחשבם לכולם, כי נשמתו נתקררה בארס העקרב.

על כן, כשאנו מברכים בחודש זה על הגשמים, הרי בכך אנו מחברים את עצמנו אל הנאמר [ישעיה, שם] "כי כאשר ירד הגשם והשלג מן השמים, ושמה לא ישוב כי אם-הרוה את הארץ, והולידה והצמיחה; ונתן זרע לזרע, ולחם לאכל, כן יהיה דברי אשר יצא מפיו, לא-ישוב אלי ריקם: כי אם-עשה את-אשר חפצתי, והצליח אשר שלחתי".

ודבר ה' אלינו דבר יום ביומו "שובו בנים שובבים" בחינת "שובו אלי ואשובה אליכם" שבזכותם ובסגולת ישראל ובעבורם אל תמנע מים. וכבר ידוע מאמר חז"ל [ב"ק פ"ב ע"א] "אין מים אלא תורה שנאמר (ישעיה, כ"א) הוי כל צמא לכו למים".

יהי"ר שבכוח סגולת חודש חשוון, [מר – חשוון] שהוא רמוז באות "נ" שמלמדת על נאמנות, נשמה וצמיחה, פריה ורבייה והמשכיות, והיות ואות "נ" יש לה קביעות, שמבטאת יציבות, היא אות הנשמה, שרומזת לניצוץ הא-לוקי מעבר לגבולות השכל הרציונאלי. [יש הרואים את הנשמה כאות "נ" כפופה הנמצאת "שבויה" בתוך הגוף, והיא מסוגלת להגיע אל "ן" שערי בינה, החזון הגדול ביותר הניתן להשגה].

וכשם שמצאנו ב"אותיות דרבי עקיבא" ששם נאמר: "כל נשמה ונשמה, פעמים שהיא רובצת כמו ה"נ" הרבוצה ופעמים שהיא זקופה כמו האות "ן" הזקופה- שעה שאדם רובץ, חסר תנועה ופעילות גם נשמתו רובצת. ובזמן שאדם מלא חיות ושאיפות, נשמתו מזדקפת לגובה המלא. האות "נ" מבטאת נצחיות- האדם יעסוק בדברים והשקעה רבת-טווח עד כדי יצירתיות הקשורה לנצח.

נישא תפילה אל אבינו שבשמים, שירוה אדמתנו בגשם, לברכה ובשפע הראוי בחינת "והולידה והצמיחה" – ובמהרה יחיש גואל ויבנה בית מקדשנו ובחודש חשוון בו מתברכים כל בני האדם בעולם, בגשמי הברכה – לחנוך את חנוכת המזבח והמקדש בקול שירה ושמחה והמון חוגג, אכ"ר.